

sine korte Arme lagt bag paa Ryggen gik han og smaagryntede henne ved Døren ind til Spisestuen og saae hvert Øjeblik paa sit Ur.

De seks ganske ensklædte Bønderkoner — i sorte Uldkjoler og Huer med brede Guldgalonere — sad i en tavs Række henne under Vinduerne og holdt de brune Hænder ubevægeligt i Skødet omkring et sammenlagt Lommetørklæde. Opad Væggene i deres Nærhed stod deres vadmelsklædte Mænd og saae ikke mindre alvorsfulde ud. Kun naar Provsten en Gang imellem kom hen til dem og i elskværdig Selskabsstemning henvendte en spøgende Bemærkning til en eller anden af dem, trak de alle paa en Gang de træstive Mundvige op med et Forsøg paa at smile.

Alene Sogneraadsformand Jensen færdedes ugenert omkring paa Gulvet med sin blaarøde Kalkunsnabel og lod frimodigt sin Stemme gjalde under Loftet som en Mand, der var vant til at bevæge sig i det højere Selskabsliv.

I Lænestolene omkring det runde Bord i Midten af Stuen sad Fruerne og bredte deres lange Silkeslæb ud over det tæppebelagte Gulv. Her gik Mundene livligt i den Slags Samtale, hvori ingen veed, hverken hvad de selv siger eller hvad de andre svarer. Ordet førtes især af den ene Proprietærfrue — en garderhøj Dame i grønt Satin med hvide Blonder — der nylig var vendt hjem fra en Københavnsrejse og var utrættelig i at fortælle om, hvad hun havde set og oplevet.

Alene den lille magre Fru Aggerbølle sad tavs og stirrede hen for sig med adspredt Mine, som om hendes Tanker endnu ikke havde kunnet slippe Hjemmet og Børnene. Hun sad med Hænderne foldede i sit Skød og syntes segnefærdig af Træthed og Nattevaagen. Det saae ud, som om hun med Flid havde valgt sig Pladsen bag Skolelærer Mortensens svulmende Frue, for at ikke Aftenskeret skulde falde for spottende ind over hendes tidligt ældede Træk og falmede Silkekjole, hvis gammeldags Snit og altfor rummelige Liv sørgmodigt fortalte om svunden Ungdomsherlighed. Nu og da skottede hun bekymringsfuldt hen til sin Mand, der havde stillet sig op foran Kakkelovnen og her-